

وصال شیرازی

میرزا محمد شفیع شیرازی متخلص به وصال از شاعران نامی قرن دوازدهم است. او در زمان سلطنت کریم خان زند در یک خانواده محترم شیرازی پا به عرصه وجود نهاد و علوم متداول زمان خود را نزد دانشمندان آن دیار فرا گرفت و انواع خط را آموخت. به هنگام دیدار فتحعلی شاه از شیراز، وصال قرآنی را که با هفت نوع خط نوشته و در تذهیب و تجلید آن هنرمندی بسیار به کار برده بود، به شاه پیشکش کرد که مورد توجه شاه قرار گرفت. وصال در اواخر عمر نابینا شد و در سال ۱۲۶۲، به هنگام سلطنت محمد شاه قاجار، در ۶۹ سالگی در شیراز درگذشت. دیوان وی مشتمل بر مدایح و مراثی و مثنویها و غزلها و قطعات دیگر می باشد.

گفتمش با غم هجران چه کنم گفت بسوز

گفتمش چاره این سوز بگو، گفت بساز

وصال شیرازی از شاعران بنام دوره بازگشت ادبی است. علاوه بر دیوان او که شامل مدایح و مراثی و مثنویها و غزلهایش است، رسالاتی هم به نظم و نثر در حکمت و کلام و موسیقی و عروض و تفسیر احادیث تألیف کرده و نیز کتابی به نام «صبح وصال» به نسیم گلستان سعدی نوشته است. وصال در فنون شعر استاد است و در عین تقلید از قدما، خصوصیات اصلی بهترین نمونه های شعر کلاسیک را حفظ